

Sygn. akt I C 1516/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu 21 lipca 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko J. J.

o zapłatę

I. zasądza od J. J. na rzecz M. D. kwotę 24653,32 zł (dwadzieścia cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt trzy złote trzydzieści dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 4 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od J. J. na rzecz M. D. kwotę 556,56 zł (pięćset pięćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1516/18

UZASADNIENIE

Powód M. D. pozwem w postępowaniu upominawczym z dnia 30 sierpnia 2018 r. domagał się zasądzenia od pozwanego J. J. kwoty 55 280,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 4 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że w dniu 15 czerwca 2012 r. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług prawniczych polegających na dochodzeniu roszczeń cywilnych związanych z doznanym przez pozwanego wypadkiem przy pracy. Powód wskazał, że należne mu wynagrodzenie, wynoszące, zgodnie z umową 18% wyegzekwowanych wskutek działań powoda, wynosiło 86 276,32 zł.

Pozwany wezwany do zapłaty powyższej kwoty uznał roszczenie do kwoty 30.996 zł, zaś w pozostałym zakresie odmówił spełnienia świadczenia.

Pismem z dnia 14 września 2018 r. powód sprostował żądanie zasądzenia odsetek ustawowych w transakcjach handlowych, wskazując w ich miejsce odsetki ustawowe za opóźnienie na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 września 2018 r. w sprawie I Nc 1466/18 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany J. J. wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił brak legitymacji czynnej po stronie powoda wskazując, że umowę z dnia 15 czerwca 2012 r. zawarł z M. D. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) a nie z Kancelarią Radcy Prawnego M. D.. W dalszej kolejności pozwany zarzucił brak podstawy faktycznej i prawnej powództwa oraz sprzeczność dochodzonego roszczenia z zasadami współżycia społecznego. Pozwany nadto wskazał, że powód w żaden sposób nie przyczynił się do uzyskania kwoty 135.150 zł tytułem odszkodowania w zakresie pokrycia kosztów protezy.

Pozwany podniósł wreszcie zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że przedawnieniu uległo żądanie zasądzenia wynagrodzenia liczonego od kwoty 135.150 zł wypłaconej pozwanemu w dniu 15 lutego 2016 r. oraz od kwoty 35.000 zł wypłaconej pozwanemu w dniu 11 marca 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 15 czerwca 2012 r. M. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) zawarł z J. J. umowę o świadczenie usług polegających na dochodzeniu roszczeń cywilnych w związku z doznany przez J. J. w dniu 17 maja 2012 r. wypadkiem przy pracy. Strony ustaliły wysokość wynagrodzenia w wysokości 18 % sumy uzyskanej przez J. J. w związku z wykonywaniem przedmiotu umowy. Wynagrodzenie miało być płatne wyłącznie w przypadku wygrania części lub całości sprawy i płatne było w terminie 7 dni od dnia każdorazowego wyegzekwowania części należności.

dowód: umowa zlecenia z dnia 15 czerwca 2012 r. (k. 14-15); zeznania świadka P. Z. (1) (k. 123-126); zeznania świadka K. J. (k. 126-127); przesłuchanie powoda (k. 132-135).

Umowa została zawarta w domu J. J.. Projekt umowy został sporządzony przez P. Z. (1), współpracującą z M. D.. Przy zawieraniu umowy poza nim i J. J. obecna była także jego żona – M. J. oraz jego córka A. C.. Po uzgodnieniu wysokości wynagrodzenia oraz zakresu przedmiotowego umowy, który obejmować miał wszystkie roszczenia cywilne związane z wypadkiem, zarówno z tytułu zadośćuczynienia, jak i odszkodowania, wraz z należnościami ubocznymi, M. D. uzupełnił umowę o stosowne zapisy. J. J. przed podpisaniem umowy nie zapoznał się dokładnie z jej treścią.

dowód: zeznania świadka P. Z. (1) (k. 123-126), (k. 131), zeznania świadka A. K. (k. 13-), przesłuchanie powoda (k. 132-135).

M. D. w trakcie wykonywania umowy z dnia 15 czerwca 2012 r. składał pisma procesowe, reprezentował J. J. przed Sądem Okręgowym w Gdańsku w procesie prowadzonym pod sygn. akt I C 69/13, występował także bezpośrednio przed ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej pracodawcy – (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. oraz Państwową Inspekcją Pracy.

Na skutek działań M. D., (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił J. J. kwotę 130 000 zł tytułem zadośćuczynienia.

dowód: pismo z dnia 18 czerwca 2012 r. (k. 16-18); wezwanie do zapłaty z dnia 16 sierpnia 2012 r. (k. 20-23); wezwanie do zapłaty z dnia 29 sierpnia 2012 r. (k. 26-30), wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 2 marca 2017 r. I C 69/13 z uzasadnieniem – k. 38-52.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2017 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt I C 69/13 zasądził solidarnie od E. C. Sp. J. z siedzibą w S. i (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz J. J. kwotę 70.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 listopada 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, zasądził od E. C. Sp. J. z siedzibą w S. na rzecz J. J. kwotę 65000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 100.000 zł od dnia 4 września 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 11 marca 2016 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 65.000 zł od dnia 12 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami od kwoty 70.000 zł od dnia 4 września 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz kwotę 50.980 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2016 r. do dnia

zapłaty oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 186.130 zł od dnia 31 października 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 14 lutego 2016 r.

dowód: Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt I C 69/13 (k. 38).

W trakcie postępowania cywilnego w sprawie I C 69/13 pracodawca J. E. C. Sp. J. zapłacił na jego rzecz kwotę 135.150 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów zakupu protezy oraz kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia. J. J. w dniu 15 lutego 2016 r. otrzymał od E. C. Sp. J. z siedzibą w S. kwotę 135.150 zł tytułem kosztów zakupu protezy oraz w dniu 11 marca 2016 r. kwotę 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Z uwagi na dobrowolne częściowe spełnienia świadczenia M. D., działając w imieniu J. J., cofnął pozew w tym zakresie, w efekcie czego postępowanie w tym zakresie zostało umorzone.

dowód: okoliczność bezsporna, a ponadto wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt I C 69/13 (k. 38).

Pismem z dnia 6 lipca 2018 roku M. D. wezwał J. J. do zapłaty kwoty 86 276,32 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania tytułem wynagrodzenia obliczonego jako 18 % kwot otrzymanych przez J. J. z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania wraz z odsetkami za opóźnienie.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 6 lipca 2018 r. (k. 55).

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty J. J. uznał roszczenie do kwoty 30 996 zł, zaś w pozostałej części odmówił spełnienia świadczenia.

dowód: pismo z dnia 8 sierpnia 2018 r. (k. 59-60).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów w postaci opisanych powyżej dokumentów prywatnych i urzędowych oraz zeznań świadków: P. Z. (1), częściowo zeznań świadków K. J., M. J., A. C. i A. K., a także przesłuchania stron, w szczególności powoda i w ograniczonym zakresie, pozwanego.

Sąd uznał dowody z dokumentów za wiarygodne, gdyż zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, zaś ich autentyczność w trakcie postępowania nie była kwestionowana, nie budziła ona również wątpliwości Sądu. Sąd uznał za wiarygodną umowę zlecenia z dnia 15 czerwca 2012 r. Treść umowy, zwłaszcza w zakresie zakresu umowy, koreluje z zeznaniami świadków: P. Z. (1) oraz K. J., które to Sąd uznał za wiarygodne. Sam fakt podpisania umowy nie był przez strony kwestionowany.

Za wiarygodne w ocenie Sądu uznać należało także zeznania świadków: P. Z. (1) oraz K. J.. Zeznania wskazanych świadków są zgodne z treścią znajdujących się w materiale dowodowym dokumentów. Relacje wskazanych świadków były swobodne i spontaniczne, zaś z ich treści wysnuć można logiczne wnioski. Sąd nadto przy ocenie wskazanych dowodów wziął pod uwagę, że zarówno świadek P. Z. (1), jak i świadek K. J., brały czynny udział w wykonywaniu przedmiotu umowy z dnia 15 czerwca 2012 r., a zatem mają wiedzę o okolicznościach faktycznych związanych z jej realizacją. Sąd ponadto uwzględnił, że żaden ze wskazanych świadków nie ma interesu w zeznawaniu na korzyść lub niekorzyść jednej ze stron. Zeznania świadków wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały.

Sąd natomiast za niewiarygodne uznał zeznania świadków M. J., A. C. oraz A. K. na okoliczność zakresu przedmiotowego umowy i okoliczności towarzyszącym jej zawarciu. Zeznania tych świadków pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z dowodami z dokumentów w postaci umowy zlecenia z dnia 15 czerwca 2012 r., wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 02 marca 2017 r., sygn. akt I C 69/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 14 marca 2016 r., sygn. akt II K 1027/12, a także zeznaniami świadków P. Z. (2) i K. J.. Sąd wziął pod uwagę także to, że wskazani świadkowie są osobami bliskimi pozwanego.

Wprawdzie sam stosunek pokrewieństwa nie świadczy jeszcze o niewiarygodności świadka, to jednak okoliczność ta nie może pozostawać bez znaczenia dla oceny takiego środka dowodowego. Wskazani świadkowie wskazywali rozbieżne wersje zdarzenia, w szczególności przebiegu rokowań stron w przedmiocie warunków umowy, jej zakresu przedmiotowego oraz przebiegu współpracy pomiędzy pozwanym a powodem w wykonaniu umowy z dnia 15 czerwca 2012 r.

Dokonując oceny dowodu z przesłuchania stron Sąd nadał walor wiarygodności przesłuchaniu powoda, zaś przesłuchaniu pozwanego tego waloru w przeważającym zakresie odmówił. Relacja powoda pozostaje w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym uznany za wiarygodny. Pozwany wiarygodnie wyjaśnił jedynie, że złożył podpis pod treścią umowy, mimo że nie zapoznał się z jej treścią. W pozostałym zakresie, zwłaszcza zakresu przedmiotowego umowy oraz tego w jakich okolicznościach uzyskał odszkodowanie w zakresie kosztów zakupu protezy, jego wyjaśnienia były sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Sąd miał także na uwadze, że w toku postępowania pozwany uzasadniał odmowę spełnienia świadczenia różnymi, rozbieżnymi powodami.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezspornym w sprawie był fakt, że strony łączyła umowa o świadczenie usług zawarta w dniu 15 czerwca 2012 r. Sporną kwestię stanowił natomiast zakres przedmiotowy tej umowy oraz sposób ustalenia wynagrodzenia. W ocenie Sądu umowę z dnia 15 czerwca 2012 r. należy zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług, do której z mocy odesłania zawartego w art. 750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Dokonując oceny zwrócić należy uwagę na treść art. 65 § 2 k.c. Wykładnia umów, do której znajdują zastosowanie dyrektywy interpretacyjne zawarte w art. 65 k.c., dokonywana jest kolejno na trzech płaszczyznach: ustalenia literalnego brzmienia umowy, ustalenia treści oświadczeń woli przy zastosowaniu reguł określonych w art. 65 § 1 k.c. oraz ustalenia sensu złożonych oświadczeń woli poprzez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy. Sąd ustalił, że zakres przedmiotowy umowy z dnia 15 czerwca 2012 r. obejmował dochodzenie wszelkich roszczeń cywilnych związanych z doznany przez pozwanego w dniu 17 maja 2012 r. wypadkiem przy pracy. Wskazują na to przede wszystkim okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy. Świadek P. Z. (1), która w dacie zawierania umowy współpracowała z powodem, zeznała, że praktyką było zawieranie umów tego rodzaju. Zakres umowy, obejmujący dochodzenie wszelkich roszczeń cywilnych związanych z wypadkiem przy pracy pozwanego, potwierdziła także świadek K. J. oraz sam powód. Ponadto z samej treści umowy wynika, że jej przedmiotem jest dochodzenie roszczeń cywilnych związanych z wypadkiem przy pracy pozwanego w dniu 17 maja 2012 r. Sąd zwrócił także uwagę, że pozwany złożył swój podpis na dokumencie obejmującym treść umowy, mimo że nie zapoznał się z jej treścią. W ocenie Sądu takie postępowanie pozwanego nie może obciążać powoda. Pozwany składając podpis pod tekstem umowy wyraził jednocześnie zgodę na jej treść. Sąd nadto zwrócił uwagę, że pozwany nie był konsekwentny, bowiem wyjaśniał początkowo, że dochodzona przez powoda kwota tytułem wynagrodzenia obliczona została od należności wypłaconych w postępowaniu karnym, następnie, że powód w ogóle nie brał udziału w uzyskaniu kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 135.150 zł tytułem pokrycia kosztów protezy, zaś ostatecznie pozwany wskazał, że przedmiotem umowy z dnia 15 czerwca 2012 r. było jedynie dochodzenie zadośćuczynienia. W ocenie Sądu wyjaśnienia pozwanego we wskazanym zakresie w żaden sposób nie dowodzą, że jego zamiarem było zlecenie powodowi dochodzenia wyłącznie zadośćuczynienia w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd ustalił, że podstawą obliczenia wynagrodzenia uzgodnionego przez strony była suma pieniężna otrzymana przez pozwanego w związku z realizacją umowy. Świadek P. Z. (1) oraz świadek K. J. zgodnie zeznały, że praktyką u powoda było ustalanie wynagrodzenia, jako odsetek od kwot wyegzekwowanych przez zleceniodawcę. Okoliczność tę potwierdza także treść samej umowy w paragrafie § 2 ust. 1. W orzecznictwie i doktrynie wskazuje się, że osoba, która podpisała dokument świadomie nie zapoznając się z jego treścią, akceptuje każde postanowienie zawarte w dokumencie. Podobnie należy ocenić sytuację, w której podpisujący wyciągnął niewłaściwe wnioski z treści dokumentu i podjął niesłuszną decyzję (por. uch. SN z 31.05.1994 r., III CZP 75/94, OSNC 1994, Nr 12, poz. 238 z

aprobuje glosą A. Szpunra opublikowaną w OSP 1995, Nr 2, poz. 33). Sąd w niniejszym składzie przychyła się do tego poglądu, nie widząc podstaw do jego odrzucenia.

Niezasadny okazał się także zarzut pozwanego braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda. Błędnie twierdzi pozwany, że M. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Radcy Prawnego M. D. nie posiada legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie. Przedsiębiorcą, zgodnie z art. 43¹ k.c., jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, prowadząca działalność gospodarczą. Z treści tego przepisu wynika, że stroną umowy z dnia 15 czerwca 2012 r. jest M. D., jako przedsiębiorca. Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 43² § 1 k.c., przedsiębiorca działa pod firmą. W myśl art. 43⁴ k.c. firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko, co nie wyklucza włączenia do firmy określeń dodatkowych wskazujących na przedmiot prowadzonej działalności. Zmiana określeń dodatkowych nie ma żadnego wpływu na legitymację procesową przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną. W wyniku zmian określeń dodatkowych włączonych do firmy osoby fizycznej, będącej przedsiębiorcą, nie dochodzi do przekształceń podmiotowych po stronie procesu. Bez żadnych wątpliwości powód posiadał w niniejszej sprawie legitymację procesową czynną.

Niezasadny okazał się również zarzut pozwanego nadużycia prawa podmiotowego przez powoda. Dokonując oceny podstaw do zastosowania normy art. 5 k.c. przyjmuje się za punkt wyjścia domniemanie, że korzystający ze swego prawa czyni to w sposób zgodny z zasadami współzycia społecznego lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Dopiero istnienie szczególnych okoliczności może domniemanie to obalić i pozwolić na zakwalifikowanie określonego zachowania jako nadużycia prawa, niezaskługującego na poparcie z punktu widzenia zasad współzycia społecznego. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na sprzeczność dochodzonego przez powoda roszczenia z zasadami współzycia społecznego. Sąd w tym miejscu wskazuje, że strony zgodnie z art. 353¹ k.c. mają swobodę w kreowaniu stosunku umownego. Ustalenie wynagrodzenia w wysokości 18 % sumy uzyskanej przez pozwanego w związku z realizacją przedmiotu umowy z dnia 15 czerwca 2012 r. w ocenie Sądu nie jest wygórowane. Sąd także ma na uwadze, że pozwany przed wytoczeniem powództwa nie kwestionował wysokości wynagrodzenia. Sąd wziął pod uwagę, że powód wykonał przedmiot umowy w całości oraz przyczynił się do uzyskania przez pozwanego znacznej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania. W ocenie Sądu dochodzenie przez powoda należnego mu wynagrodzenia w wysokości zgodnie ustalonej przez strony nie stanowi nadużycia prawa podmiotowego.

Zasadny natomiast okazał się zarzut częściowego przedawnienia roszczenia powoda podniesiony przez pozwanego. Umowa zawarta w dniu 15 czerwca 2012 r. stanowi umowę o świadczenie usług, do której odpowiednie zastosowanie, z mocy odesłania zawartego w art. 750 k.c., znajdują przepisy o zleceniu, w tym art. 751 k.c. W myśl punktu pierwszego wskazanego przepisu z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności trudnią się czynnościami danego rodzaju. Powód trudnił się w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej świadczeniem usług polegających na pomocy prawnej. Z tego też względu roszczenie objęte pozwem wytoczonym w niniejszej sprawie przedawnia się z upływem lat dwóch. Sporny w niniejszej sprawie okazał się termin wymagalności roszczenia. W ocenie powoda zastosowanie winien znaleźć przepis art. 744 k.c., zgodnie z którym wynagrodzenie powinno być płatne po wykonaniu zlecenia. Należy jednak pamiętać, że regulacja ta ma zastosowanie do sytuacji, gdy łącząca strony umowa nie stanowi inaczej. Powód wskazał, że sprawa objęta zakresem umowy z dnia 15 czerwca 2012 r. została prawomocnie zakończona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 czerwca 2018 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 742/17, a zatem roszczenie powoda stało się wymagalne w dniu 26 czerwca 2018 r. Takie stanowisko pozostaje jednakże w sprzeczności z postanowieniem § 2 ust. 3 umowy zlecenia z dnia 15 czerwca 2012 r. Z zapisu tego wynika, że wynagrodzenie powoda miało być płatne w terminie 7 dni po każdej wyegzekwowanej na rzecz pozwanego części świadczenia. Pozwany otrzymał kwotę 135.150 zł w dniu 15 lutego 2016 r. oraz kwotę 35.000 zł w dniu 11 marca 2016 r. Termin zapłaty wynagrodzenia obliczonego od powyższych kwot upłynął zatem odpowiednio w dniu 22 lutego 2016 r. oraz w dniu 18 marca 2016 r. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia należnego powodowi od kwoty 135.150 zł uległo zatem przedawnieniu w dniu 23 lutego 2018 r., natomiast roszczenie o zapłatę wynagrodzenia od kwoty 35.000 zł uległo przedawnieniu w dniu 19 marca 2018 r. Sąd ma także na uwadze, że w niniejszej sprawie nie nastąpiło zdarzenie

powodujące przerwanie biegu przedawnienia. Powództwo zostało wytoczone w dniu 3 września 2018 r., a zatem już po upływie terminu przedawnienia, co do roszczenia o wynagrodzenie należne od wyżej wskazanych kwot.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt. I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 24.653,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 4 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty. W pkt. II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 30.627 zł, która to kwota stanowi wynagrodzenie powoda obliczone od kwoty 135.150 zł oraz 35.000 zł.

W pkt. III wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. Na koszty sądowe składa się opłata sądowa uiszczona przez powoda w kwocie 2.765 zł ustalona na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. 2019, poz. 785 w brzmieniu sprzed dnia 21 sierpnia 2019 r.) oraz koszty zastępstwa procesowego stron w łącznej wysokości 10.834 zł ustalonego na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800) oraz na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. 2018, poz. 265) wraz z opłatami skarbowymi w kwocie po 17 zł. Powód przegrał sprawę w 56 % oraz poniósł koszty procesu w kwocie 8.182 zł, natomiast pozwany przegrał sprawę w 44 % oraz poniósł koszty procesu w kwocie 5.417 zł. Powód z uwagi na wynik procesy zobowiązany był ponieść koszty procesu w kwocie 7.615,44 zł. Pozwany zatem zobowiązany jest do zwrotu powodowi różnicy pomiędzy kwotą faktycznie uiszczoną przez powoda, a kwotą, którą powinien on uiścić, tj. 556,56 zł i taką też kwotą tytułem zwrotu kosztów procesy na rzecz powoda Sąd obciążył pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

Sygn. akt I C 1516/18

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 sierpnia 2020 r.

1. (...)
2. (...)
3. (...).

Sędzia Marek Jasiński